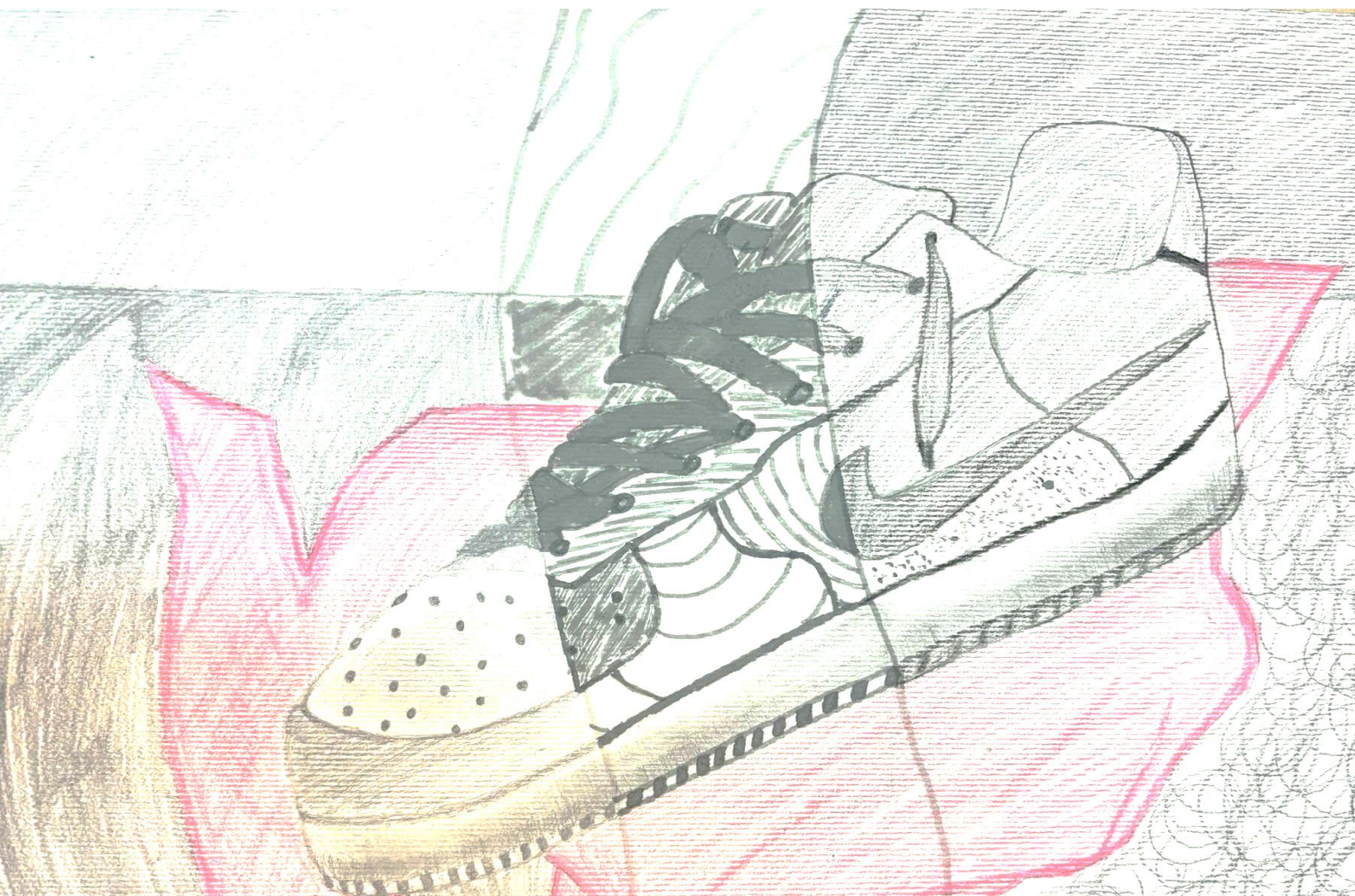

UTRINKI

Literarno glasilo OŠ Gorica Velenje, 1. številka

FEBRUAR 2025

To sem jaz

Skozi ovire, skozi viharje,
s trdo trdno in s smehom v očeh,
vse, kar dosežem,
je zame zaklad,
vsaka zmaga me muči,
kako pomembno je,
da moja je.

Ko padam,
se dvignem,
ne obupam,
s strastjo naprej,
k novim obzorjem,
v srcu nosim moč,
ki me vodi,
vsaka izkušnja je del mojih korakov.

Alina Muharemović, 6. c

Orfej in Evridika

Ko sta kralj in kraljica podzemlja mi ženo
vrnila,
ljubezen moja je priložnost izgubila.

Me begala neslišnost je,
zato nazaj ozrl sem se.

Videl sem žalost v njenih očeh,
za vedno v podzemlje je izginila spet.

Tožim se živim in mrtvim sedaj,
a Evridike nihče mi ne vrne nazaj.

Alex Lutar, 8. a

Brina Vovk, 8. a

KO SPOMINI ZADIŠUJO

Peka božičnih piškotov in marmice je pravi poseben ritual poln toplote, vonjav in ljubezni. To niso le piškoti, ampak drobni tramatki srček, ki ostanejo v srcu na vedno.

Ko se v kuhinji razvira vonj po cimetu, vaniliji ali praženih lešnikih, se vrnijo spomini na otroška privlačarja ob menanju teta, na drobne roke, ki izrezujejo smetanke in srčke, na mlek, kofe in po mami razvija mleka. Mamma potopizljivo rodi, makuje, pomaga in mi pusti tudi prostor na otroško ustvarjalnost. Serica seguje dom, sladke vonj pa preplavi stanovalje in nabi le skurvanje. Nato pride najlepši del, okraševanje. Barvne glazure, drobne perlice ali čokoladne mince. Vsek piškot je poseben, kot so posebni spomini, ki jih ustvarjamo pri nas doma.

Ti lekeci niso samo praznična sladica, ampak so dediščina ljubezni, ki jo prenašamo iz roda v rod.

Bianca Zagorc Kralj, 6. a

Uganka

Za bistre in znanja polne glave.

Za tiste,

ki imajo ščepec radovednosti

in vedno napeta ušesa.

S to igro misli in znanja se učimo.

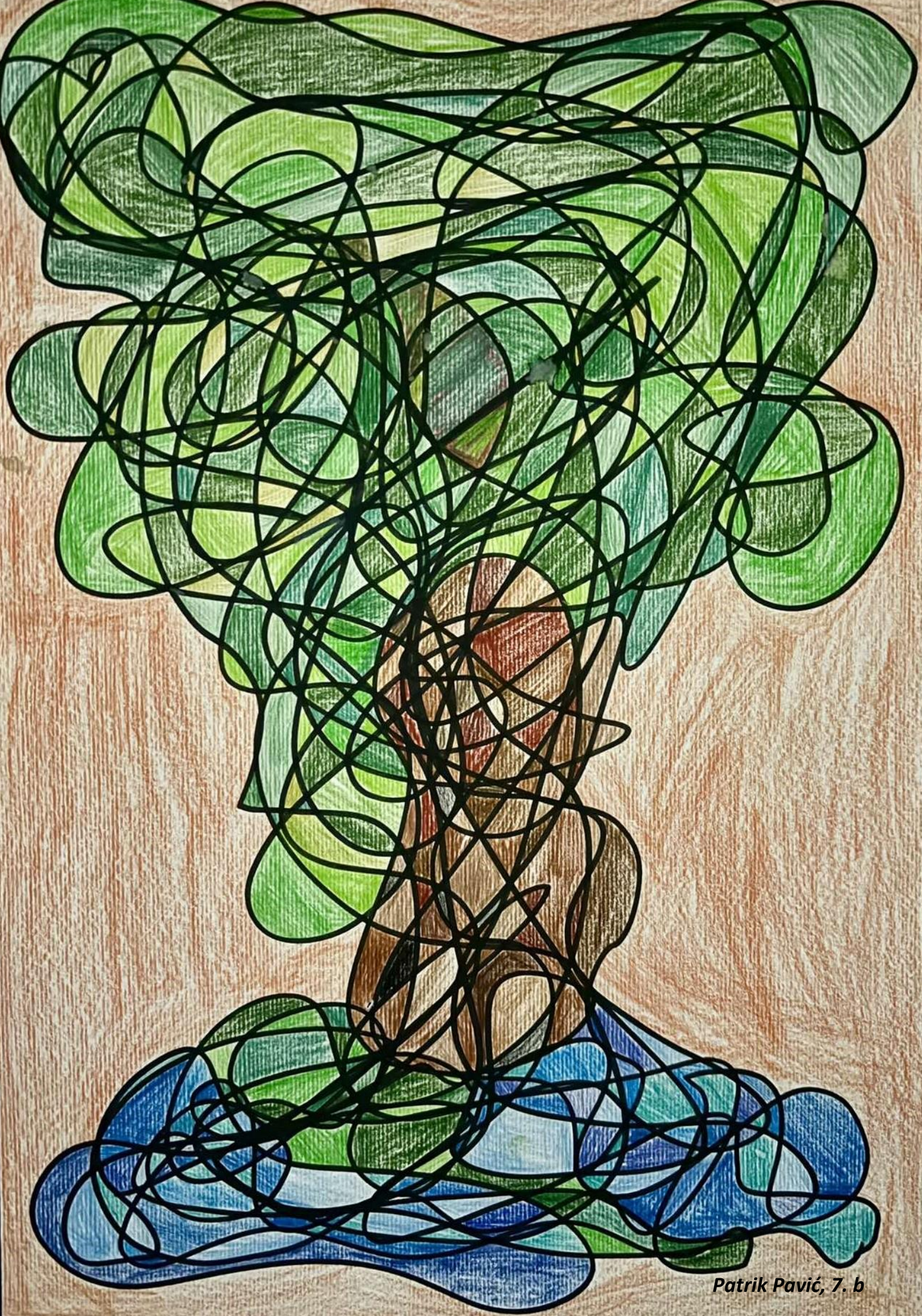
A odgovor je včasih težko najti,

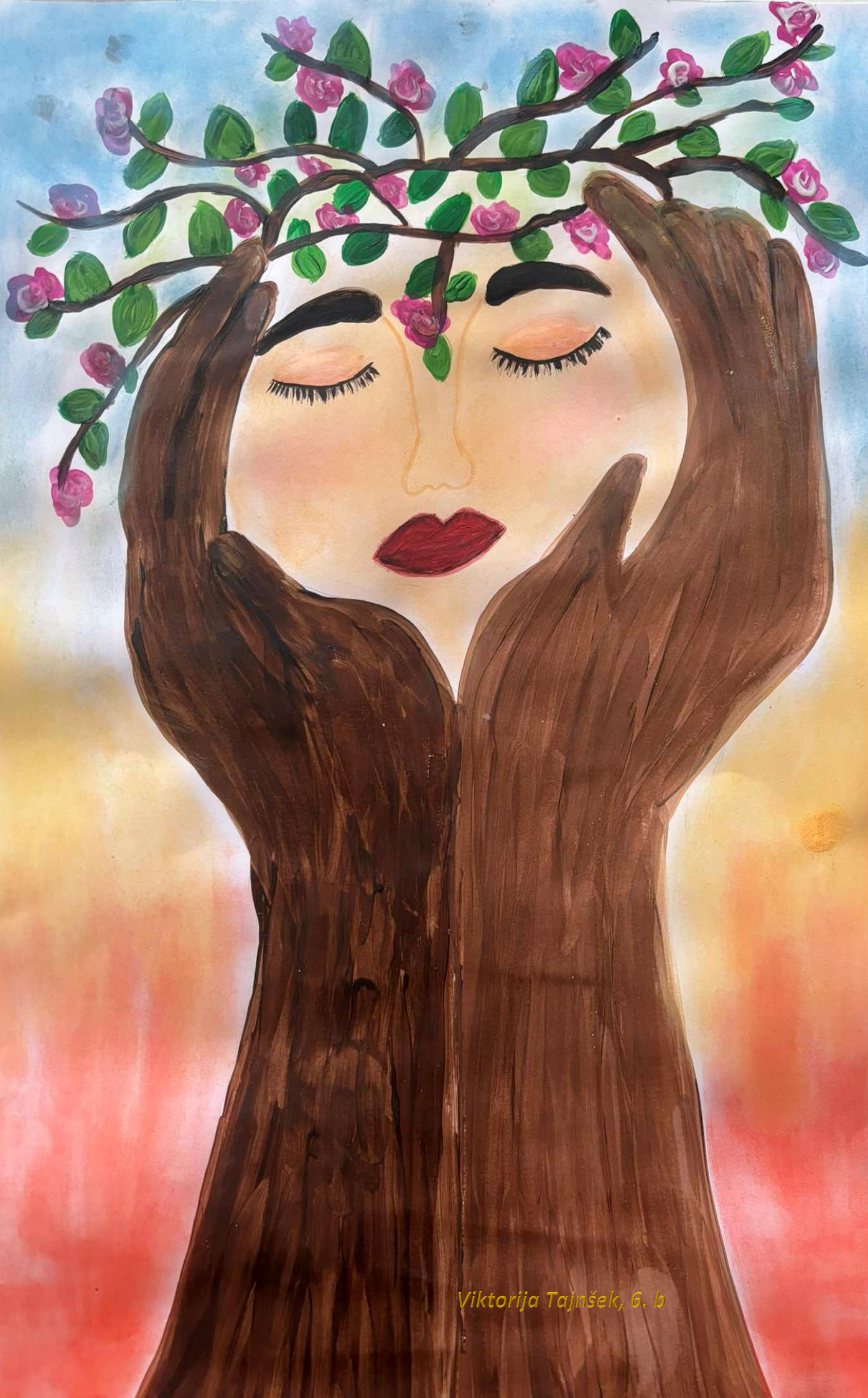
ker se skriva med vrsticami,

najde ga tisti,

ki premore kanček bistrosti.

Brina Vovk, 8. a

Viktorija Tajnšek, 6. b

DNEVNIŠKI ZAPIS PRIMOŽA TRUBARJA

Derendingen, 12. 7. 1580

Dragi dnevnik!

Res ti že dolgo nisem pisal, skoraj sem že pozabil nate. Ne, pa saj te ne bi pozabil, gotovo ne. Mislim, da je dobro, da sem se ravno danes spomnil nate, saj mi že cel dan nekaj ne gre iz glave in se mi zdi, da je bolje, če to nekomu povem, kot da premlevam stvari sam pri sebi.

Skratka, kot že veš, zdaj živim v Derendingenu. Tu svoj čas namenjam pisanju knjig, ker boljšega dela nimam. Danes ti pa morem priznati, da se nikakor ne morem spraviti k temu, da bi kaj napisal. Prav nobene zamisli nimam. Kot da bi imel prazno glavo. Verjetno pa je težava v tem, da že od jutra razmišljam o svojem življenju. Nekatere stvari so se mi usedle v misli in nikakor nočejo stran. Mogoče pa moram to samo nekomu zaupati in bo bolje. Zato pa si tukaj ti. Res sem vesel, da sem te videl na polici in da ti zdaj lahko pišem.

Zdaj te že verjetno zelo zanima, kaj me tako muči. V bistvu se je to zgodilo že dolgo nazaj, in sicer ko sem še študiral oziroma ko sem moral svoj študij na Dunaju končati. Ali si lahko predstavljaš, kako drugačno bi bilo moje življenje, če takrat Dunaja ne bi oblegali Turki? Jaz si ne morem. Ravno to me spravlja ob živce, da si nečesa ne morem predstavljati. Grozno. Vse bi bilo drugače. Verjetno ne bi nikoli dobil tiste župnije v Laškem, od tam pa skoraj zagotovo ne bi napredoval v Ljubljano. Saj veš, v Laškem sem kot katoliški duhovnik širil protestantske zamisli in ideje. S temi me je seznanil škof Bonomo, ko sem še bival pri njem v Trstu. V času mojega šolanja pri njem je Bonomo večkrat gostil duhovnike. Pravzaprav pa to niso bili duhovniki, ki bi razpredali o meni že poznanih cerkvenih načelih, pač pa so se pogovarjali o tem, kako spremeniti katoliško cerkev, da bo ta boljša. Nasprotovali so takratni prodaji odpustkov, menili so, da bi moral vsak vernik sam brati Biblijo, in meni najpomembnejša želja je bila, da bi Biblijo brali v maternem jeziku. Nad temi idejami sem bil naravnost navdušen. Do takrat me sicer katoliška cerkev ni motila, a ko sem podrobneje spoznal, kako v bistvu sploh ne ravna po verskih načelih, so me tako imenovane protestantske ideje naravnost prevzele. Tako sem tudi sam postal protestantski duhovnik.

Iz Laškega sem potem napredoval v Ljubljano, kjer sem prav tako ljudi seznanjal s svojo vero. Zaradi nestrinjanja ljubljanskega deželnega kneza glede protestantizma sem bil primoran oditi nazaj v Trst. V Ljubljano sem se zopet vrnil čez dve leti, ko je bil tam zelo pomemben škof Kacijanar, ki me je skupaj z Bonomom postavil za stolnega kanonika. A to ni trajalo dolgo, saj je kmalu za tem umrl Kacijanar, ki mi je sicer zapustil del svoje knjižnice. Kar pa je bilo zame najhuje, je bila smrt Bonoma, ki je bila tri leta za Kacijanarjevo. Tako je na oblast prišel škof Tekstor, velik nasprotnik reformacije. Tako sem bil, skupaj z mnogimi protestanti, izgnan iz Kranjske. Pobegnil sem v Nemčijo. Takrat sem bil res obupan. Vse, kar je v tistem času dosegla moja vera, je utonilo v pozabo, ves trud je bil skoraj zaman. V Nemčiji pa sem končno zaživel. Imel sem možnost v miru ohranjati svojo čisto in preprosto vero, prav tako pa sem čas namenil pisanju slovenskih knjig. Želel sem, da bi imel moj narod Biblijo v slovenskem jeziku.

Po rojstvu svojega prvega sina mi je uspelo nekaj sijajnega. Izdal sem prvi slovenski tiskani knjigi Abecednik in Katekizem. V Katekizmu sem zapisal preproste nauke, pridige in tudi kakšno molitev. S tema knjigama sem se zelo namučil. Kako naj svoji narečno že razdeljeni deželi ustvarim enoten jezik, ki ga bodo vsi razumeli? Na koncu sem iz dolenjščine, gorenjščine in jezika, ki so ga govorili v Ljubljani, poskusil narediti jezik, ki je vseboval prvine vseh treh narečij. Pri pisavi je bilo lažje. Najprej sem pisal v gotici, a je bila ta manj praktična, zato sem izbral pisavo, ki ima ime po Adamu Bohoriču, ki je prvi napisal slovnico slovenskega knjižnega jezika, imenuje se bohoričica. Če pa ti že omenim Bohoriča, je prav, da omenim tudi Jurija Dalmatina, ki je prvi prevedel Sveto pismo v slovenščino, in Sebastjana Krelja.

No, pa sem se kar razpisal. Zdaj me te stvari res ne morijo več, upam, da me nikoli več ne bojo. Moje življenje je bilo pestro. Doživel sem mnogo lepih trenutkov, a tudi mnogo slabih. Večkrat sem bil izgnan, zatirali so mojo vero in ne pozabimo, da sem v Ljubljani skoraj pristal v ječi. Ampak mogoče se bo to vse enkrat obrestovalo. Mogoče ne zdaj, ampak kasneje. Saj sem vendar z izdajo Abecednika in Katekizma postavil temelje slovenskega knjižnega jezika. Se kar dobro sliši, a ne? Čeprav je bilo težko in sem se moral za to res potruditi, sem zdaj nase zelo ponosen. Zdi se mi prav, da imajo Slovenci enoten jezik, v katerem bodo brali Sveto pismo, in jezik, ki ga bojo uporabljali v šolah! Tudi to je pomembno.

Me prav zanima, kaj bi ti rekel na vse to, ampak žal ne bom mogel nikoli izvedeti, saj si na vse zadnje le dnevnik. Danes sem te kar zasul s svojimi mislimi, verjetno si me že naveličan, zato bom tu danes končal. Ti bom jutri zopet pisal. Obljubim.

Adijo, dragi Dnevnik.

Tvoj Primož

(Daša Prelog Lekš, 9. b)

Menim, da se slovenščina med vsaj mojimi vrstniki premalo uporablja. Vedno bolj se v pogovorih pojavljajo angleške besede. Sama se sicer trudim, da bi angleško besedo zamenjala s slovensko, a priznam, da pogosto tudi jaz uporabim kakšen drug jezik. Zdi se mi, da s tem ni nič narobe, vse dokler se zavedaš, da je tvoj materni jezik pomemben. Moramo ga ceniti in zagotovo ga ne smemo nikoli pozabiti.

Pesem ljubezni

Pred davnimi časi, ko so še bogovi hodili med ljudmi, sta živela najlepša vila v celotnem kraljestvu Evridika in njen mož Orfej, slavni pevec in pesnik z najlepšim glasom v deželi. Vedno sta ljudem v stiski pristopila na pomoč, bila sta zelo dobrodušna, a usoda je imela drugačne načrte, želela ju je ločiti.

Na dan, ko sta se sprehajala po gozdu, je na poti nenadoma mimo švignila kača, ki je želela z ugrizom posrkati Evridikine moči. V trenutku, ko je kača planila na Evridiko, je prednjo skočil njen zvesti mož Orfej. Kača ga je ugriznila v roko, strup pa je hitro začel delovati. Orfej je začutil, da njegov glas usiha, in takrat je njegovo telo postalo težko. S šepetajočimi besedami se je zgrudil v Evridikine roke. Položila ga je na posteljo iz palmovih listov in odhitela po pomoč k bogu Apolonu, ki je skupaj z Orfejem pogosto ustvarjal glasbene umetnine. Takoj je vedel, kaj mora storiti. Najprej ji je podaril svetilko podob ljubezni in ji rekel naslednje: »Orfej ni mrtev, a izgubil je svoj najpomembnejši dar. Morala boš premagati strah in se odpraviti v Tartar, kjer vladata kralj Pluton in kraljica Persefona. Svetilka, ki sem ti jo dal, te bo vodila skozi temino podzemlja. Ko prideš do njiju, ju prosi za usmiljenje. Pokaži jima svetilko in zaupaj njenim močem. Reči moraš le: »Ne prosim za življenje, prosim za glas ljubljene, njegova pesem ni le zven, je njegovo življenje in razlog za življenje. Brez glasu ne bo nikoli več celoten in posledično tudi jaz.«

Evridika si je zapomnila vsako malenkost. Ko je prišla do vhoda v Tartar, je potrkala na črna vrata in odprle so jih Erinije, ki so boginje maščevanja. Po petstometerskem hodniku, temnem kot noč, jo je vodila le svetilka podob ljubezni. Erinije so ji celo govorile o neuspehu, a Evridika je tako močno verjela v besede Apolona, da se nanje sploh ni ozirala. Končno je prišla do kralja in kraljice. Stopila je pred njiju in se jima priklonila, onadva pa sta ji odvrnila: »Zakaj prihajaš v naš svet Evridika, ko pa nisi mrtva? Tvoj Orfej je izgubil glas, a ni izgubil življenja. Kaj hočeš od naju?« Evridika je z odločnim glasom ponovila besede Apolona. Persefona je pogledala Evridiko in ji odvrnila, da glas ni nekaj, kar se da kar tako. »Če ti njegov glas toliko pomeni, mi to dokaži,« ukaže kraljica. Svetilka, ki je sprva potrebovala nekaj časa za vžig, se je končno prižgala. Iz svetilke ji je ušel plamen, ki je pokazal trenutke sreče, žalosti, bolečine, a vse te slike so bile obdane z ljubeznijo, ki je ni mogla izbrisati tišina. Bogova sta bila ganjena. Pluton je nato dejal: »Dala ti bova možnost, Evridika, ampak ti si tista, ki ga bo morala obuditi. Ko boš Orfeju zaigrala na njegovo liro pesem ljubezni, bo njegov glas ponovno oživel.«

Med vrnitvijo na površje je Evridika razmišljala, katero pesem mu bo zapela. Odločila se je za pesem, ki ji jo je Orfej pel vsako noč pred spanjem. V daljavi ga je zagledala, kako žalosten in potrtno sedi ob bregu reke z liro ob njem. Evridika je vzela njegovo liro in začela igrati pesem ljubezni. Njegov glas je bil sprva tih, toda vsakič, ko je njena roka potegnila po strunah, je glas postajal vse močnejši. Ob koncu pesmi je Orfej počasi odprl usta in z nežnim glasom zapel.

Njegova pesem je znova napolnila kraljestvo z ljubeznijo in veseljem. Čeprav ju je imela usoda namen ločiti, ju je samo še bolj povezala.

Ella Jožič, 8. c

Kdo sem?

Kako naj pravilno zaigram note,

Da bo učiteljica vesela?

Kako naj vržem žogo,

Da bom gol zadela?

Kako naj sanjam, če sploh, ne vem,

Kaj so sanje.

Kako naj vem, kdo sem?

Ogledalo?

Povej, kdo sem in kaj sem.

Elena Mrkonjić, 6. b

Lana Forštner, 5. d

Ljubljana, 8. 9. 1789

Zdravo Aneja!

Pišem ti to pismo, ker ne morem nehati razmišljati o dogodku, ki se je zgodil pred dvema dnevoma.

Tisti usodni večer v Ljubljani sem stala ob oknu svoje hiše, ki je gledala na nabrežje Ljubljanice. V mestu je vladal nek poseben vrvež, saj so vsi govorili o plesu, ki naj bi bil tistega večera v središču mesta. Zaradi poškodbe noge se plesa nisem mogla udeležiti. Ljudje so se zbirali, smeh in glasba pa sta napolnili ozke mestne ulice. Med vsemi temi gospodi in gospodičnami, o katerih so šepetali, je bila seveda najbolj omenjena Urška. Bila je prava mestna lepotica, vendar tudi prevzetna. Sosea Maja mi je govorila, da za Urško nihče ni bil dovolj dober in da je vsakega snubca zavrnila s hladnim nasmehom.

Opazovala sem plesoče izza svojega okna, ko se je naenkrat pojavil neznanec. Bil je drugačen od vseh ostalih, visok, temačen, s čudnim skrivnostnim nasmehom. Ko je stopil k Urški, sem opazila, kako se je v trenutku vzravnala in sprejela njegovo povabilo na ples. Zdelo se je, da jo je povsem prevzel. Ko sta začela plesati, je bilo videti, kot da sta edina na plesišču, ljudje okoli njiju pa so postopoma obstali, kot da bi vsi skupaj začutili neko nenavadno napetost. Plesala sta vse hitreje. Urška, ki je bila znana po svoji neustavljivi samozavesti, je kar žarela, kot da želi svetu pokazati, da tudi tega tujca lahko ukroti. Toda sčasoma sem opazila nekaj nenavadnega, njen obraz je počasi izgubljal svoj brezskrbni izraz. Neznanec je vodil ples vse hitreje, vse bliže reki. Glasba, ki je prej zazvenela radostno, je postajala čudno temačna, njeni koraki pa so bili videti težji, kot da jo nekaj vleče k tlom. Neznanec se je razjezil in v samo desetih sekundah je nastala nevihta. Kar naenkrat sta se premaknila izven plesišča, naravnost proti reki. To se mi je zdelo sumljivo. Dobro sem videla njuno pot. Srce mi je poskočilo, ko sta prispela do brega Ljubljanice. Ostali plesalci so začeli zaskrbljeno spremljati dogajanje. Urška se je še vedno smejala, toda njen smeh je bil zdaj bolj kot smeh nekoga, ki se boji, a si tega ne želi priznati. Nenadoma se je zgodilo. Videla sem, kako jo je neznanec močno prijel in z divjim sunkom potegnil v vodo. Niti krika se ni slišalo. V trenutku sta izginila pod temnimi valovi Ljubljanice. Ljudi je obšla groza. Nekateri so stekli k vodi, kričali so, a zaman. Ljubljanica je ostala mirna, kot da ni nikoli bilo ne Urške ne skrivnostnega tujca.

Od dogodka sta minila dva dneva, celo mesto govori samo o tem. Nekateri pravijo, da je v Ljubljanici zmeraj živelo nenavadno bitje ter da je sedaj prišlo po Urško zaradi njenega obnašanja in prevzetnosti. Toda tega nikoli ne bomo vedeli. Vemo samo eno – Urške ni več. Lepo te pozdravljam in upam, da se čim prej vidiva.

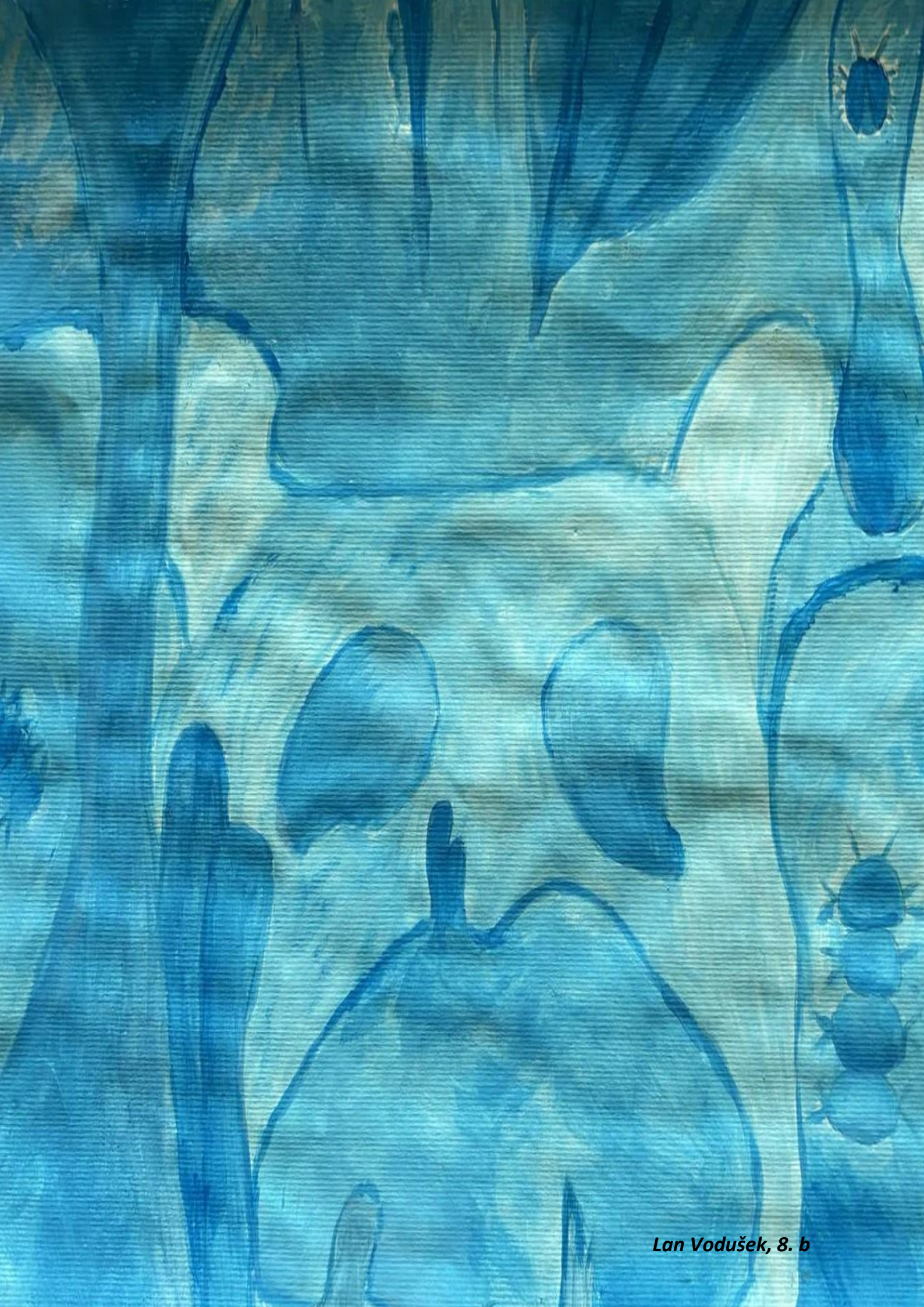
Isidora (Isidora Simić, 8. c)

MIK · ME · MIKA

**Mika me mika, da zaspim
in se v preteklosti prebudim.
Mika me mika, da vidim,
kako se živi brez skrbi in
kakšni so ljudje.**

Imra Hurić, 5. C

Moj rap

Moje ime je Juš,
ker sem vedno rad tako čist,
mi pravijo kar Tuš.

Sem nogometaš,
po stanovanju brcam žogo,
zato mi starši pravijo:
»Žogobrc, pojdi delat nalogo!«

A ker sva s šolo za en dan zaspala,
sem jim rekel,
da takšna je moja šala.

Juš Jordan, 6. a

Srce

Kako je,
ko ti srce postane kamen,
ko srce pade v hlače,
ko srce spremeni barvo?

Ali se srce res zlomi,
ali srce res pade v hlače?

Ali imajo nekateri res namesto srca
kamen?

Odgovora ne poznam,
saj jaz dobro srce imam.

Jakob Gaši, 6. c

Jaz v zrcalu

Ko pogledam se v ogledalo,
zagledam svojo dvojčico.

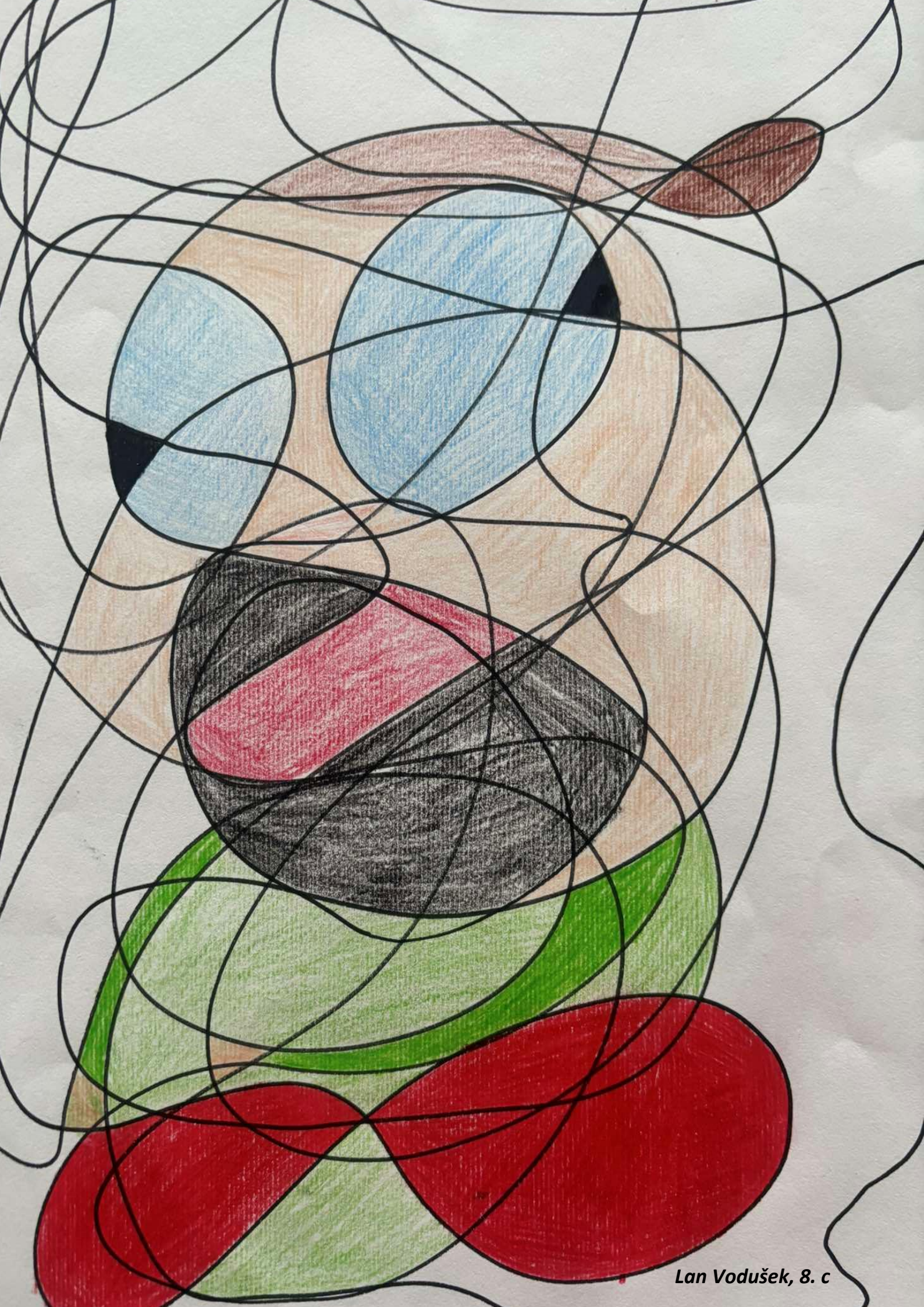
Ta podobna mi je,
a kaj je skrito v njej,
tega ne vem.

Njene želje zanimive so,
pomaga rada vsem resnično.

Laži ne mara,
saj to je zanjo prevara.

Ko ozrem se drugam,
tam nisem jaz.
Prava jaz sem v ogledalu,
kjer sebe lahko spoznam.

Jovana Ratkovic, 6. b

Ujedljiva rasa pripoveduje

Tistega dne smo bile na račjem dvoru vse slabe volje. Bile smo lačne in smo planile na jeguljino glavo. Potem pa nam jo je izpred nosa odnesla mačka. No, in ravno takrat je tista rasa pripeljala pokazat svoje nove mladiče ... vsi so bili zelo lepi, ampak tisti raček, ki je bil zadnji, se je kar tresel, ker ga je bilo strah, in ni mi bil všeč, ker je bil velik in grd kot puran. Eni izmed rac sem rekla, da naj ga kar kavsne v tilnik! Grdega račka je tilnik tako bolel, kar smejala sem se mu. Ga, ga, ga! Raček pa je rekel: »Joj, kako me boli tilnik!« Sploh mi ni bil všeč, ker je vedno jamral in mama ga je imela rada. To mi ni bilo všeč.

Kaja Ramšak, 4. c

Veličastni NE

Ko svetilko prižgem,
pesem pisati začnem.
Feri Lainšček je faca taprava,
njegova zbirka je prava zabava.

Ko knjigo NE sem prvič prebral,
kot norec na dvoru sem se krohotal.
V pesmih spoznal sem vse sorte ljudi,
ki so taki kot jaz in ti.

Upira se maček,
upira se pes,
a najbolj od vseh upiram se jaz.
Ta zbirka bila mi je blazno všeč
in pesnika Ferija Lainščka prosim za več.

Kristijan Kumer Podbevšek, 6. c

Zzzima

Botra zzzima je prišla
in s seboj prinesla zzzmrzzzovalnico s
severa.

Zzzebe nas vse do kosti,
da še zzzmrzzzovalnik topel se zdi.

Naj gresta k vragu mrzzzz in zzzima,
mene zzzebe kot Eskima.

Klara Rošer, 6. a

Kako rastejo stvari

ko beležka zraste
postane zvezek

ko predal zraste
postane omara

ko roža zraste
postane šopek

ko hrček zraste
postane zajec

ko umivalnik zraste
postane bazen

ko kapljica zraste
postane morje

ko barva zraste
postane mavrica

ko črka zraste
postane besedilo ...

Klara Zimic, 6. b

Izgubljeni v neznanim

Nekega sobotnega jutra sem se zbudila in zaslišala svojo mamo, kako se pogovarja po telefonu. »Odlično, torej se ob desetih dobimo pred vašim blokom,« je dejala. Ugotovila sem, da se je s svojo prijateljico Sašo pogovarjala o pohodu na Uršljo goro.

Zgrozila sem se in se odločila, da bom ostala v postelji in se delala, da spim. Le tako mi mogoče ne bo treba iti na pohod. A moja sestra Stela me je izdala ter prižgala luč v najini sobi. Tako je mami s ponosom oznanila, da gremo na pohod. S težkimi nogami sem vstala in odšla na zajtrk. Postregla sem si z okusnimi jajci in kozarcem soka. Hitro sem pojedla, nato pa sem si odšla umiti zobe. Oblekla sem si še pohodna oblačila in spakirala vso potrebno opremo. V mojem nahrbtniku so se znašla rezervna oblačila, bidon vode, zemljevid in prigrizki. Počakala sem, da se še ostala družina uredi, potem pa smo krenili do zbirnega mesta. Ko smo se zbrali, sem ugotovila, da na pohod ni prišla samo mamina prijateljica Saša, temveč tudi njen mož in njuna otroka Staš in Gaja, ki sta moja in Stelina zelo dobra prijatelja. Malo sem si oddahnila in si pri sebi rekla, da mogoče pa ta pohod le ne bo tako grozen.

Do začetka poti smo se še malo peljali z avtom, nato pa smo vzeli pot pod noge do vrha. Stela in Staš sta se sama hitro odpravila naprej, midve z Gajo pa sva s starši hodili lepo in počasi. Med hojo sva se veliko pogovarjali, smejali in se igrali igro kalodont. Hodili smo po zelo ozki poti sredi gozda. Bali smo se, da bomo staknili še kakšnega klopa. »Utrujeni sva,« je rekla Gaja. Nismo se smeli ustaviti, saj bi Staš in Stela hodila naprej, mi pa bi počivali. Na vrhu bi nas čakala kar nekaj časa. Hitro smo ju poklicali po telefonu in rekli, naj se ustavita in nas počakata. Prišli smo do njiju, se udobno namestili in si razdelili delček naše hrane. Imeli smo sadje, zelenjavo, krekerje, oreščke ter sladkarije. Najedli smo se in odšli naprej. Hodili smo še približno eno uro in prispeli na vrh. Na vrhu je bila čudovita koča z udobnimi stoli. Usedli smo se za mizo in si privoščili vsak svoj golaž. Posladkali pa smo se še s štrudljem in palačinkami. Starši so se za mizo pogovarjali, mi pa smo se igrali skrivalnice. Kot najmlajša sem jaz štela prva. Hitro sem vse našla, a naslednjo igro sem spet štela. Zelo smo se zabavali, ko smo kar naenkrat zaslišali: »Gremo!« Z žalostjo smo se odpravili nazaj. Staš in Stela sta spet odšla naprej, midve z Gajo pa kot prej z umirjenim tempom. Med potjo smo naredili še nekaj čudovitih fotografij. Počutila sem se res lepo in še lepše je bilo, ko smo na travniku zagledali malo srnico. Mislila sem le na to, kakšno lepoto zamujata Staš in Stela.

Z Gajo sva se veliko pogovarjali, ko se nama je pridružila njena mama. Sprva sem mislila, da bo kar malo dolgočasno, potem pa se je izkazala za zelo smešno osebo. Z užitkom smo nabirale slastne gozdne jagode in čas je mineval kot navita ura. Kar naenkrat smo se znašli na pol poti, ko sta klicala ubežnika. Povedala sta, da ne vesta, kje se nahajata. Zadnja stvar, ki jima je bila na poti znana, je bil nekakšen most. Takoj sem se spomnila na most, ki je bil kakšnih pet minut za nami. Hitro smo se obrnili in s polno paro odšli nazaj. Hodili smo kar nekaj časa, ko smo prišli do njiju. Na hitro smo se ustavili in si malo odpočili, nato pa odrinili naprej. Namesto da bi po poti odšli nazaj, so se starši odločili, da gremo naprej po neznani poti. Pot je bila zelo ozka in zaraščena, s svojih nog pa smo pobirali mrtve komarje. Oče

sopotnikov je imela vključeno navigacijo, vendar je bil signal zelo slab. Bilo ga le toliko, da smo vedeli, kam moramo iti. Vsi otroci smo se pritoževali kot nori. Kar krepko smo grizli kolena, ampak starši so še naprej rinili v goščavo. Na koncu nismo več hodili po poti, temveč po strmem gozdnem hribu. Sploh ne vem, kako smo sredi gozda našli pot, ki je bila od naših avtov oddaljena le 15 minut. Komaj smo se priplazili do njih. Res sem bila vesela, da je bilo konec, in res sem si oddahnila. Za nagrado smo se vsi skupaj odpravili v picerijo Velun na pico. Šele ob vrnitvi sem ugotovila, da smo zaradi dveh popotnikov hodili tri ure več. Takrat sem se pošteno skregala s svojo sestro. To je bil zelo naporen in vznemirljiv dogodek, a hkrati tudi zabaven.

Lena Lalek Vegan, 7. b

Jaz v zrcalu

Spomni se sama, kaj bi rada,
jaz ti ne morem povedati,
naj tvoja misel prevlada.
Ker jaz ne vidim vate in nikoli ne lažem,
sem le ogledalo,
ki ti tvoj videz pokaže.

Uživaj v trenutku in sledi občutku,
delaj stvari, ki so ti všeč.
Nikoli ne hiti,
vse delaj počasi,
ker čas se ne vrne nikoli več.

Loti Žagar, 6. a

Dragi dnevnik!

Toliko ti imam za povedati. Kaj vse se je dogajalo zadnje dni! Micka je bila kar malo samovšečna. Nad njo sem malo razočaran. Govorila mi je, da ne bi rada vzela Anžeta, ker je pregrob do nje. Sprva sem bil kar malo šokiran. Da bi Anže bil grob do nje, se mi ni zdelo logično. Povprašal sem jo, zakaj misli, da je grob. Povedala mi je, da ji nikoli ne pove nič lepega, ji ne daje komplimentov, je ne gleda zaljubljeno. Bil sem popolnoma šokiran. A ker Micka verjetno ve več o ljubezni kot jaz, sem šel vse povedat Anžetu. Nato pa kot strela iz jasnega ugotovim, da se je želela Micka na skrivaj, za mojim hrbtom, poročiti. Nisem mogel verjeti, da bi se to lahko sploh kdaj zgodilo. A to še ni bilo vse! Izvedel sem tudi, da jo je Tulpenheim, oseba, s katero se je imela namen poročiti, varal z bogato vdovo po imenu Šternfeldovka. Bil sem tako zelo jezen nanjo ter na Tulpenheima. nisem vedel, kaj naj storim. Bogata vdova se je odločila, da se mu bomo maščevali tako, da se bosta namesto Tulpenheima in Micke poročila kar Micka in Anže. Vsi smo se strinjali. Ko je prišel trenutek maščevanja, je bilo vse pripravljeno. Ko pa je Tulpenheim izvedel, kaj se je zgodilo, je bil vidno razočaran in šokiran. Na koncu ga je bilo tako sram, ker je izvedel, da je Šternfeldovka izvedela čisto vse. Zelo sem vesel, da je Anže kljub temu da ga Micka ni hotela vzeti, bil tako srčen in je pomagal pri maščevanju. Vesel sem pa tudi, da smo se lahko maščevali takšnemu nesramnežu, kot je Tulpenheim. To je vse za danes.

Jaka

(Maša Gruber, 8. a)

Prijatelj me je pustil na cedilu

Pravo prijateljstvo mi pomeni, da sta do drug drugega prijazna in se spoštujeta ne glede na to, kakšna sta. Pravi prijatelj je iskren in te zna nasmejati. Jaz imam pravo prijateljico, ampak me je enkrat pustila na cedilu.

Zgodilo se je kar naenkrat. Pred približno petimi leti sem živela na Gorici v Velenju. Imela sem prijatelje, ampak moja najboljša prijateljica je izstopala. Kara je bila moja sosedka in videvali sva se skoraj vsak dan. Po navadi mi je potrkala na vrata in me povabila ven. Nato sva vzeli pot pod noge in odkorakali do igrišča. Hihitali sva se celo pot, saj sva se radi hecali. Na igrišču je bilo enkratno. Igrali sva se v listih in se lovili, dokler nisva bili zadihani od teka. Obležali sva na travi in razlegla se je prijetna tišina. Jaz sem bila izčrpana od igre. Kara je prelomila tišino in predlagala, da greva k meni domov. Za trenutek sem zaprla oči in zbrala misli. Z zadovoljnim vzdihom sem prikimala in v počasnem ritmu sva odšli nazaj v blok. Stopili sva v moje stanovanje in že je veselo lajal moj pes Maks. Skočil je na Karo in spet sva

bruhnili v smeh. Odkorakali sva v mojo sobo in se razgledali naokrog, kaj bi lahko počeli. Spomnila sem se in navdušeno iz omare povlekla komplet barvic, papirja in drugih pripomočkov. Veselo sva odšli na delo in risali vse, kar nama je prišlo na misel. Spet je za minuto ali dve zavladala tišina. Na koncu sva bili zelo ponosni na najino delo.

Ampak Kara se je kar naenkrat zelo zamislila. Zmedena sem jo pogledala. Usedla se je na posteljo in jaz sem ji sledila. Nato mi je končno povedala novico in v trenutku sem razumela, zakaj se tako kislo drži. Srce mi je kar padlo v hlače, saj mi je povedala, da se bo odselila na Ptuj. Imela sem ogromno vprašanj, ampak iz ust mi ni šlo nobeno. Hitro je dodala, da obljubi, da me bo prišla kdaj obiskat. Žalost je bila vidna v najinih očeh. Spet me je prepričala, da bo prišla na obisk tu in tam. Verjela sem ji. Čeprav sem ta večer težko zatisnila oči, so se mi njene besede ponavljale v mislih. Vedela sem, da me ne bi pozabila.

Naslednje jutro sem pozno vstala, saj je bila sobota. Ko sem se le dvignila s postelje, sem zaslišala hrup pred blokom. Odšla sem do okna in srce mi je ponovno padlo v hlače. Prizor sem si za vedno zapomnila. Zunaj je bil parkiran tovornjak s pohištvom. Pred njim mi Kara žalostno maha. Pomahala sem ji nazaj. Ko je mama opazila mojo žalost, mi je rekla, da bo Kara prišla na obisk, ko bo imela čas. Minevali so dnevi, nato tedni in še meseci brez moje najboljšje prijateljice. Minilo je že celo leto, a o Kari nisem slišala nič. Ko sem izgubljala upanje, je mama veselo prihitela v mojo sobo. Rekla je, da je na telefon dobila Karino mamo. To je pomenilo, da si s Karo lahko od tega trenutka naprej telefonirala. Najprej sem bila preveč potrta, da bi z njo spregovorila. Ampak mama me je potolažila kot vedno. Kar naenkrat sva se spet skupaj smejali, hecali in delili skrivnosti. Bilo je tako kot prej, le da sva v različnih krajih. Takrat sem bila spet navdušena, da sem se spet družila s svojo najboljšo prijateljico.

Prijateljici sva še do tega dne. Naučila sem se, da tudi če te kdo pusti na cedilu, se pravi prijatelj nekega dne vrne.

Mija Blazinšek, 7. a

Grdi raček pripoveduje

Ko sem začel kljuvati jajčno lupino, da bi zlezel ven, sem že slišal, kako so zunaj nejevoljno gagali: »Glej, pride! Končno! Tale je pa res počasen!« Pohitel sem in se skobacal iz jajca. Ozrl sem se, da bi videl, kje je moja mama. Mislil sem, da me bo vesela. Toda me je le začudeno pogledala in rekla: »Tale je pa sila velik in grd raček. » Mislila je, da sem puran.

Naslednji dan nas je mati odpeljala do ribnika, da bi videla, kako plavamo. Videla je, da jaz najbolje plavam. Bila je zelo presenečena, ko je videla moje plavanje. Rekla je, da nas bo odpeljala na račji dvor. Tam je bil zelo velik hrup. Bilo me je strah, zato sem se malo skrili. Race so mi rekle, da sem tako velik in grd, da me ne bojo več prenašale. Stara raca je drugi raci naročila, da me s kljunom kavse v tilnik. Zelo me je bolelo in sem jokal. Vse race so se mi smejale, mama, bratci in sestrice prav tako, zato sem zbežal z račjega dvora. Odšel sem

do gospe, ki je imela veliko mačk. Rekla je, da ima z menoj največ dela. Slišal sem, da me je hotela speči in pojesti. Zato sem zbežal iz njene hiše. Srečali sta me labodki. Rekli sta, da sem tako grd, da sem jima prav všeč. Ko sem rasel in rasel, sem se pogledal v ribnik, da bi videl, koliko sem zrasel. Postal sem čudovit labod. Vsi so me imeli za najlepšega laboda. Imeli so me radi.

Maja Škarja, 4. c

Policaj in palicaj

Policaj police zлага,
vrsto za vrsto natančno kroji.

A palicaj palico vrti,
v temi zločincem udarce deli.
Ko red po svoje postavlja svet,
to dela natančno in brez besed.

Naj vsak opravlja svoj poklic,
palicaj s palico naj hiti,
da red v kaosu naredi.

Mark Pungerčar, 6. a

ROMEO IN JULIJA

Dragi dnevnik!

Verona, 18. 6. 1489

Ura je pozna in moral bi že spati, ampak ne morem nehati razmišljati o današnjem plesu. Sedim za mizo in ti pišem. Res ne vem, kaj naj naredim. Ti me vedno dobro poslušaj, zato ti pišem, da ti izpovem svoja čustva, katerih še nikoli nisem občutil.

Danes sem bil na plesu. Ko sem prišel v dvorano, polno ljudi, sem bil prepričan, da se bom dolgočasil in da bo ta ples spet eden izmed običajnih večernih plesov. Imel sem oblečen preprost dolg plašč, medtem ko so bili vsi ostali tako urejeni. Sedel sem na stol ob mizi, obloženi s pečenko do pečenega krompirja. In takrat, dragi dnevnik, se je večer zame res začel.

Ko sem užival v pečenki, sem s kotičkom očesa opazil najlepše dekle, ki sem ga kadarkoli videl. Nisem verjel v ljubezen na prvi pogled, a ko sem zagledal njo, se je moje srce stopilo. Nekaj trenutkov sem jo opazoval, dokler se nisem opogumil, da bi se ji približal. Stala je na drugi strani plesne dvorane in do nje sem imel kar nekaj korakov. Med hojo so se mi od strahu tresle roke in srce mi je bilo kot še nikoli. Ko sem bil skoraj tam, sem videl, kdo se je ustavil pred njo. Capuletov oče! "Nee, samo ona nee!" mi je duša kričala. Od presenečenja sem se ustavil en korak stran do nje. Gledal sem jo naravnost v lase in srce mi je zastalo. Sreča, da me starši niso videli, a v tistem trenutku mi ni bilo mar. Kmalu so njeni starši odšli in to prečudovito dekle se je obrnilo proti meni. Njen obraz. O, njen obraz. Ko se je obrnila in mi nehala kazati hrbet, so se njene oči ujele z mojimi. Dolgo sva se gledala, ne da bi spregovorila.

Veš, dragi dnevnik, njene oči so kot rožice, ki cvetijo spomladi na travniku, ampak ta pogled sem moral odmakniti, saj me je klicala mati. Pobegnil sem brez besed in upal, da naju moja mati ni zalotila. Solze so se mi nabirale, a se nisem dal. Stekel sem do matere in jo objel, da ni opazila mojih objokanih oči. Na srečo jih ni in prosila me je nagovorila, da zapleševa. Medtem ko sva plesala, so moje oči obstale na njej. Tudi ona mi je vračala žalostne poglede.

Po plesu sem odšel domov, ne da bi z njo spregovoril. Žalostno sem se s kočijo pripeljal domov. In zdaj sem obtičal tukaj za mizo. Veš kaj, moj ljubi poslušalec, do nje bom šel. Občutek imam, da vem, kje živi, čeprav se sliši nenavadno. Da, to bom storil. Odšel bom do nje in ji izpovedal čustva. Pa naj me dobijo in me ubijejo, samo da ve, kako čutim do nje.

No, dragi dnevnik, zaželi mi srečo in upam, da ti bom lahko še pisal, ampak samo, če bom živ.

Tvoj zaljubljeni Romeo

Meta Vižintin, 9.a

KO SPOMINI ZADIŠUJO

Žjutraj, ko sem se igrala v sobi, sem
kar naenkrat zaslišala glas tija
Neja, pridi na rajtik! Karohala sem
sveže žemlje, ki jih je spekla moja
mami. Moj ati pa je skuhal čaj, ki
je prav tako dišal.
Želo je dišalo. Vsi v družini smo
sedli na mizo in pojedli sveže žemlje
in popili čaj.
Ta vonj mi bo ostal v spominu.

Neja Feurzer, 5.D

KO SPOMINI ZADIŠUJO

Prebudila sem se v snežno božično jutro.
Vonj po toplém božičnem kolaču in topli vroči
čokoladi me je spomnil, ko sva z babico
pekli polno božičnega peciva in kako sva
se zabavali. Babi je zakurila krušno peč
in v srcu mi je postalo toplo. Ko sva v
krušno peč postavili velik božični kolač, se
je po kuhinji razvil vonj po božiču. Pri srcu
sem začutila prijateljstvo, ljubezen. Nato je
babi v krušno peč položila še božični kruh.
Babi se je ob tem zelo zabavala, jak pa
sem še bolj zabavala. Na božični večer pa
je na mizo dišalo po dobri domači hrani.
Seveda jo je pripravila babica, saj zaradi
nje božič diši še bolje.

Neža Tepej, 5.D

MIKA ME MIKA

Mika me miha
moja sestrična velika,
ki me zelo miha,
ker je velika.

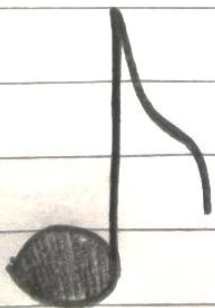
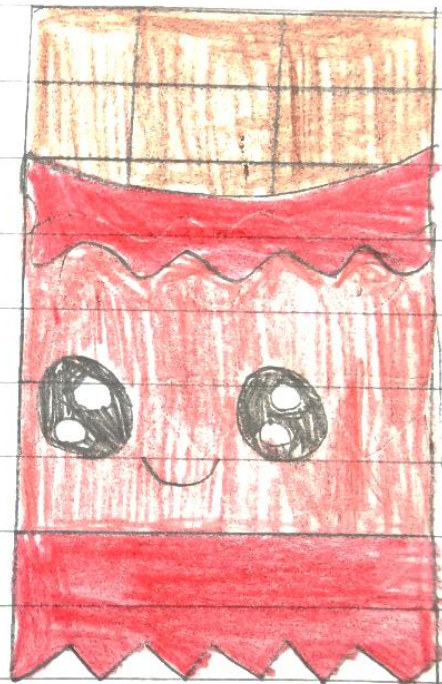
Mika me ona
sestrična moja
ime ji je Anja,
moja mika, pika in ika.

Mika me miha
in pika velika.

ČOKOLADA

Mika me miha
moja čokolada
prav do tika,
mika me miha,
vedno muti
črna miha,
pa se miha me
mika in pika.

Sofija Radovanovic
5.c

Evridika, žalostna duša

Sem brodnik po imenu Haron. Že leta prihajajo v podzemlje duše, ki jih peljem čez reko Stiks. V vseh teh letih dela se še nisem počutil tako grozno.

Nekega dne sem imel v čolnu 15 duš. Povprašal sem jih o smrti, a mladenka mladih let je bilo tiho. »Kako pa je tebi ime?« sem jo vprašal v upanju, da bi jo malce razveselil. Pogledala me je in z žalostnim glasom odgovorila, da je Evridika. »Pičila me je kača in izgubila sem ljubezen svojega življenja, Orfeja.« Z žalostjo je zamišljeno gledala v tla čolna. Minilo je nekaj dni, ko sem videl osupljivo podobo. Bila je živa duša, mladenič, ki je odločno korakal do čolna. Ko sem ga popeljal čez reko, se mi je predstavil in nisem mogel verjeti svojim ušesom. Tako močno je ljubil svojo ženo, da je prišel v podzemlje pred kralja Plutona in kraljico Persefono. Poslovala sva se in šel je naprej. Radovedno sem mu sledil, presenečen, kako ga je vodila le čista ljubezen do Evridike. Izza vogala sem opazoval in začel je peti. Njegov glas je bil neverjeten. Vso ljubezen do Evridike je izpel, da mi je solza stekla iz oči. Ko sem pogledal okoli, so vsi jokali, kralj in kraljica pa sta Orfeju vrnila ženo, pod pogojem, da se vso pot iz podzemlja ne ozre za njo. Srce mi je prvič po letih poskakovalo le zaradi ljubezni ljudi, ki jih nikoli nisem resnično spoznal. Čez čas sem se vrnil nazaj k delu, prevažal sem duše, a obstal, ko sem zagledal potrto dušo. Bila je Evridika, ki se je tiho skobacala v čoln. Od drugih sem zvedel, da se je Orfej ozrl in Evridika je bila poslana nazaj v podzemlje.

Na dan, ko je Orfej spet poskusil priti v podzemlje, ga nisem smel spustiti skozi. Srce se mi je strlo. O Orfeju sem slišal veliko zgodb o tem, kako živi v gorah, a me on ni zanimal. Zamišljal sem si lahko le bolečino Evridike, vse njeno upanje je šlo v nič.

Še leta sem gledal Evridiko, ki je bila zamišljena, s solznimi očmi in bolečo dušo. Vsako jutro vsakega dne se je Evridika zbudila žalostna in vsako jutro ji je upanje uplahnilo, ko se je zbudila brez Orfeja poleg nje.

Sara Tajnšek, 8. c

Dragi dnevnik,

oh, kaj se mi je danes pripetilo! Glava me še vedno boli od razmišljanja, kako sem se izmazal iz te godlje. Ah, jaz, Chichibio, kuhar pri mogočnem Currado Gianfigliaziju, sem se danes spet izkazal, pa ne le s kuhanjem, temveč s svojo bistro glavo!

Zjutraj je bil dan kot vsak drug. Currado se je odpravil na lov in kmalu prinesel domov žerjava. Kakšna čast je bilo pripraviti takšno ptico! Prav lepo sem ga začel pripravljati, ko je v kuhinjo prisopihala Brunetta. Ah, Brunetta! Njene oči, njen nasmeh! Kako naj bi ji odrekel njeno skromno željo? Le eno stegno žerjava je hotela. »Ah, kaj pa je eno stegno? Saj ostane drugo! Currado tega ne bo niti opazil!« sem si mislil.

Toda, kako sem se zmotil. Currado je pri mizi takoj opazil, da žerjav nima obeh stegen. Njegove oči so se zožile, obraz pa zatemnil. V tistem trenutku mi je srce padlo v hlače. A Chichibio ne izgubi glave tako zlahka! Hitro sem si izmislil: »Gospod, žerjavi imajo naravno le eno nogo! Tako stojijo, kadar jih opazujem pri vodi!« Kakšna neumnost! A bolje neumna laž kot nobena! Currado me je le strogo pogledal in rekel, da bova to preverila. Tako sem ponoči vrtal sam vase: Kaj sem si mislil? Zakaj sem bil tako lahkomišen? Toda kaj naj? Brunetta se mi je smehljala in jaz sem jo pač imel rad in sem nasedel tej njeni lepoti.

Zjutraj sva s Curradom odšla k reki. Tam so žerjavi res stali na eni nogi. Srce mi je zaigralo! Morda mi bo sreča naklonjena. A Currado je zakričal in žerjavi so razprli obe nogi. V trenutku sem vedel, da sem izgubljen. Toda ne, ne Chichibio! Iz mene je planila hitra beseda: »Ah, gospod, ko bi vi včeraj tako zakričali, bi imel tudi tisti žerjav obe nogi!« Najprej ni rekel ničesar. Nato pa se je smejal, kakor zna le on. Currado se je zasmejal tako iz srca, da sem vedel, rešen sem, ne bo me našeškal. Kako sem si oddahnil!

Toda, dragi dnevnik, priznam, bil sem bil neumen, ne bi mu smel ugovarjati in se mu tako zlagati. Ljubezen me je speljala s poti razuma. A moja iznajdljivost, ta me ni pustila na cedilu. Morda bom naslednjič bolj previden. Ali pa tudi ne.

Saj veš, Chichibio sem!

Do jutri, moj zvesti prijatelj.

Sara Rozman, 9. c

JULIJIN DNEVNIŠKI ZAPIS TISTEGA VEČERA

Dragi dnevnik.

Danes imam občutek, da sem prvič v življenju zares zaživela. Srce mi še vedno hitreje bije, kot da bi bilo ujeto v neki vrtinec, ki ne pozna meja. Tako sem vznemirjena, da bi ti najraje vse zapisala takoj, dokler je vsaka podrobnost še sveža v moji glavi, preden postane le spomin, ki ga bom morda nekoč pogrešala. Ko pomislim na vse, kar se je zgodilo na plesu, na trenutek, ko sem ga prvič zagledala, čutim, da mi ni treba iskati besed, da bi opisala ta občutek, kako pa naj jih iščem, ko je občutek tako neznan, drugačen, edinstven. Preprosto vem, da sem se zavedela, da je to moj trenutek, trenutek, ki bo zaznamoval vse, kar se bo zgodilo naprej, in bodisi bo ta položen z vrtnicami ljubezni ali s smrtnimi svečami.

Tisti prvi trenutek, ko sem ga zagledala, je bil kot kakšna fantazija, ki se je zgodila v resničnem življenju. Nič ni bilo podobno čemur koli, kar sem kdaj doživela. Njegov pogled me je že od daleč pritegnil, kot magnet, ki privlači kovinske delce. Bil je drugačen od vseh drugih. Njegova hoja je bila polna elegance, njegove oči pa so imele skrivnost, ki sem jo želela razvozlati. Ta delček sebe sem sovražila, sovražila sem, da me zanima prepovedano, da je skrivnost moj smrtni sovražnik Monteg. Vedela sem, da je nekaj posebnega, nekaj, česar si nisem mogla preprosto razložiti. Plesni dvor je bil takrat poln ljudi, smeha, glasbe in svetlobe, toda vse se je zdelo kot megla v primerjavi z Romeom. Ko sem ga opazila, sem nenadoma pozabila na vse okoli sebe. Vse sem zaznala skozi njega – vsak njegov gib, vsak njegov nasmeh. Bilo je, kot bi bil on edina stvar, ki me obdaja. Vzdušje na plesu je bilo zabavno in polno energije, a jaz sem se počutila, kot da sem v nekem drugem svetu – svetu, ki je obstajal samo zame in zanj, tistem, ki nikoli ne bi smel obstajati, nikoli.

Ko so se najine oči srečale, sem bila prepričana, da je čas obstal. Kot da bi bil ves svet izginil, ostala sva samo midva, obkrožena s tišino, ki ga je prekinil samo njegov pogled. Ko sem ga prvič uzrla, mi je srce preskočilo. Zraven mene so bili gostje, ampak jaz jih nisem več slišala, nisem jih več videla. Bila sem ujetnica tistega trenutka, tistega pogleda, tistega občutka, vsak moj dih je bil neenakomeren, pospešen. A zakaj?

Bila sem skoraj uročena, ampak hkrati sem vedela, da tega ne morem pustiti, da tega trenutka ne smem zamuditi. Zgodilo se je hitro, prehitro, a vseeno se je zgodilo. Ko je prišel k meni, sem čutila, da je nekaj nepopisno pomembnega na poti. Njegov glas me je tresel, kot bi se vsaka beseda usedla v moje srce. Vse, kar sem čutila, je bilo nekaj novega in neznanega. Ljubezen? Ampak kako naj bi sploh ljubila nekoga, ki ga komaj poznam? Ljubezen na prvi pogled? Ne, ne more biti, on je vendar Romeo, Romeo Monteg, jaz pa sem Capuletova hči, in tudi če bi si spremenil ime, bi mi še vedno bil odvzet, neusojen. A čeprav je bilo vse novo, sem vedela, da je nekaj globokega in resničnega v tem, kar sem začutila. Moralo je biti in še zdaj čutim to. Če bi bil le en trenutek, zdaj moje misli ne bi bile prepojene z njegovo lepoto. In to ni bilo le površinsko, ni bilo nekaj, kar bi se zgodilo čez noč. To je bilo nekaj, kar je seglo v globino moje duše, kar v meni ni vzbudi še noben moški. Tako sem ga gledala, kot da bi ga prvič in zadnjič v življenju videla. Bilo je nekaj, kar ni bilo odvisno od časa, temveč od tega, da sem ga takoj začutila kot del sebe. Kot da je bil del mojega življenja že prej, preden sem ga sploh srečala.

Njegove besede so bile kot melodija, ki je zapela v mojem srcu, ta večer se je namreč prikradel čez zid, ki je varoval Capuletove. Po eni strani sem občudovala njegov pogum, da se je zaradi mene spravil v nevarnost, kot da nista najini družini le oster zrak, ki naju lahko oba ubije. Po drugi strani pa sem želela kričati, saj me vendar ne pozna. Njegova govorica, je bila kot melodija, nakičena z vsem lepim, takšna, ki ji ne moraš zaupati. Želela sem verjeti vsaki njegovi besedi, a sem v tistem trenutku slišala besede, ki so mi dale misliti. Da prisega na

nestalno Luno, na stvar, ki je enkrat lepa v vsej svoji veličini, na stvar, ki včasih izgine in je ni. Mar bo takšna najina ljubezen, tako nepristna, tako zavajajoča? Moje roke so bile zvezane, najina kruta usoda je bila že zapečatenjena in nič je ni moglo uničiti. Tudi če sva čutila drugače, najina občutja niso štela, tukaj je veljala le preteklost, ki se naju ni usmilila.

Sprejela sem njegove besede kot obljubo. V tem trenutku ni bilo nobenih vprašanj, nobenih dvomov. Samo ljubezen. To je bila najina resničnost. Ni bilo pomembno, kaj si mislijo drugi, kaj pravijo družine ali prijatelji. To je bil trenutek, ki sva si ga zaslužila. Pa čeprav sem vedela, da ko ga bom enkrat okusila, ko bo to pristno, ne bo poti nazaj. Njegove oči so me gledale z zaupanjem, z nečim, kar ni bila le želja, ampak nekaj več – nekaj, kar se je izdalo v njegovem glasu, v njegovem pogledu.

Potem sem začela razmišljati o tem, kaj to pomeni. Kaj bova naredila? Kako bova šla naprej? Svet okoli naju je poln nevarnosti, poln prepovedi in predsodkov. Oče, moja družina, Romeovi starši ... Ali bova lahko premagala vse te ovire? Najina ljubezen bo vse bolj očitna, a vem, da naju svet ne bo sprejel z odprtimi rokami. Zakaj bi naju, ko pa sva tako različna? Ko sva iz dveh svetov, ki se ne bi smela srečati, kaj šele ljubiti?

Sreča je enkratna in si ne bom dovolila, da bi me karkoli ustavilo, da bi mi vzelo to edinstveno in čudovito ljubezen, ki jo čutim do njega. Pa če tudi je ta trenutek bil edini, ki sva ga imela le zase, samo midva in morda, tako nedolžno, kot midva, otroka, ki sta se rodila kot edinca ob napačnem času. Morda ... morda bi vihar spora šel mimo, če bi se rodila pozneje. A potrata je razmišljati, kaj bi bilo, če bi bilo. Tukaj smo umeščeni v čas, brez premika. In moram ga izkoristiti, pa če tudi se mi življenje konča takoj zdaj. Romeo ... Tvoje ime je že zapisano v mojem srcu. In tako bo za vedno.

Julija

Sara Rozman, 9. c

Zoja Grenko Jenko, 6. c

Prijateljstvo mi veliko pomeni

Prijateljstvo mi pomeni veliko, ker pravi prijatelj ti mora v težkih trenutkih stati ob strani. Že dolgo časa nimam več pravega prijatelja. Prijatelj, ki sem mu skoraj vse zaupala, me je zelo razočaral in prizadel. Več ga ne štejem med svoje druge prijatelje, ker me je zelo prizadel.

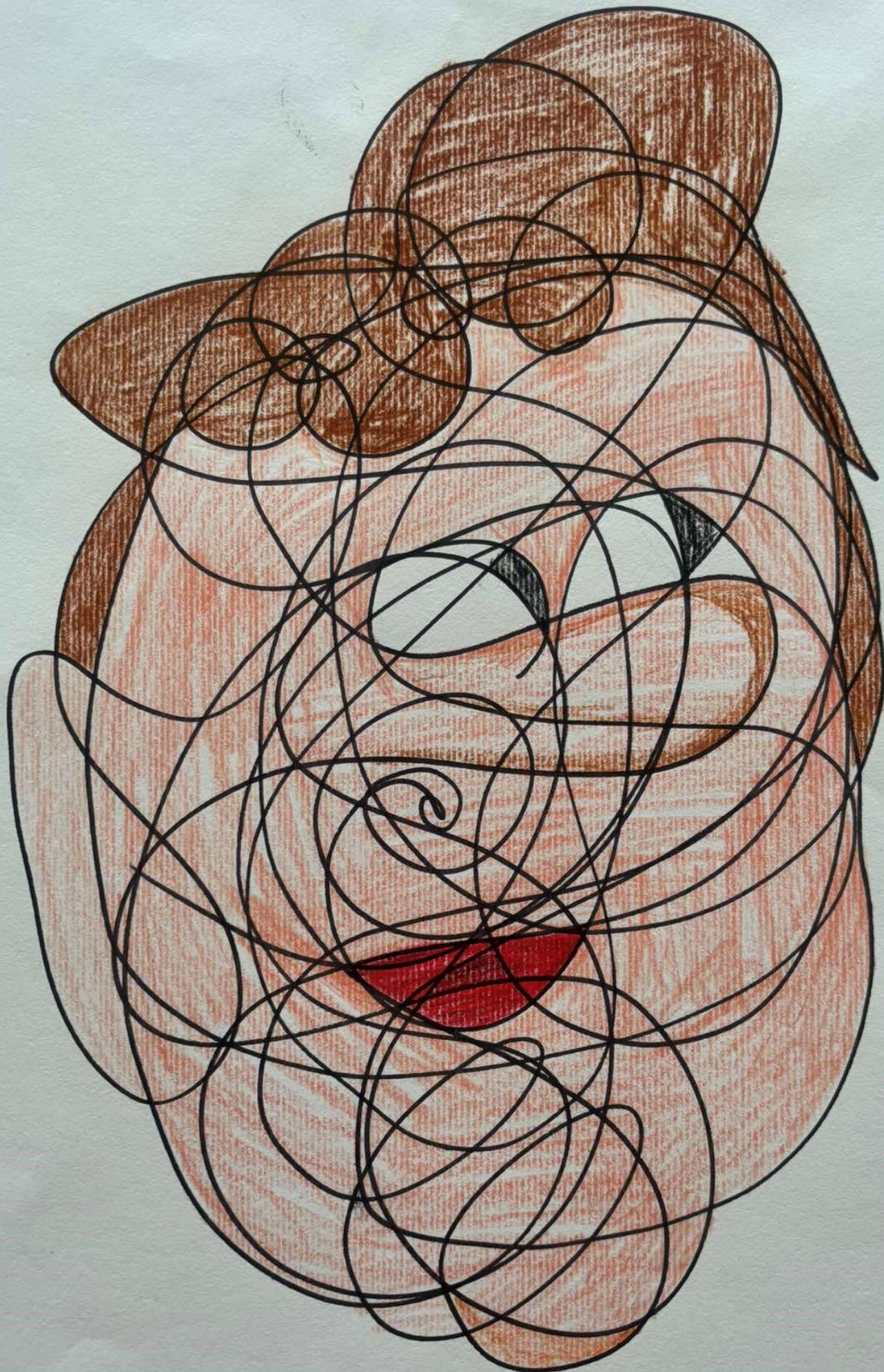
Spomladanskega jutra pa nisem pričakovala tako žalostnega dne. Med razredno uro je bil načrtovan šolski radio. Učiteljica je žalostno rekla: »Vi poslušajte, jaz pa se bom morala pogovoriti z nekaterimi učenci.« Mislila sem, da so fantje spet nekaj ušpičili. Ko je učiteljica s prstom pokazala name in izrekla moje ime, mi je srce padlo v hlače. V glavi so se mi prepletale čudne reči, bila sem zelo prestrašena, da me je kar treslo. Učiteljica mi je povedala, da je mama moje prijateljice včeraj prišla na govorilne ure in ji povedala, kako se obnašam do moje prijateljice in da sošolcem govorim, naj se z njo ne družijo. Vedela sem, da je to malo tudi za lase privlečeno, ker sva se skregali že tudi v zimski šoli v naravi. V meni so se prepletala različna čustva, šlo mi je na jok, bila sem jezna in razočarana. Nisem vedela, kaj naj povem, ker sem bila v zadregi. Učiteljica je predlagala: »Pokličiva še njo, da se lahko pogovorimo o vsem skupaj.« Seveda sem se strinjala.

Prišla je zelo prestrašena, ker je vedela, kako sem jezna. Spet sva se začeli kregati. Vsako leto sva se kregali zaradi ene in iste stvari. Pri prijateljih ne maram laži in prav to se je znova ponovilo. Jezna sem bila in iz ust so se mi usipale besede. Začela se je braniti in govoriti, da ta ideja ni zrasla na njenem zelniku. Skušala sem se pomiriti, a ni šlo. Učiteljica naju je debelo gledala. Sošolka je začela govoriti, da je njena mama preverila in da je druga sošolka rekla, da res govorim te neumnosti. Problem smo potem razčistili.

Po dogodku sem se zelo neprijetno počutila. Zdaj sem zaprta vase, ne dam se prepričati in nikoli ne bom kot prej, sem si mislila v razočaranju.

Minilo je veliko časa, a težave se niso pobrale proč. Spet mi je zakuhala težavo. Upam, da noben človek ne bo doživel take zahrbtnosti. Če te kdo enkrat pusti na cedilu ali razočara, te bo tudi drugič.

Šejla Sinanović, 7. a

Zala Koprivc, 7. c

Jaz

Svetli, kratki lasje,
zelene oči,
nos, pokrit s pegami

Prijazna in malo smešna,
včasih pa tudi resna.
Pametna, iznajdljiva,
velikokrat pozabljiva.

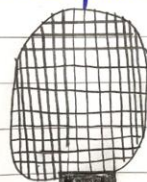
Rada bi srečo,
mogoče tudi z denarjem,
napolnjeno vrečo.

Upaš na dobro oceno,
bolje poglej,
kaj vidiš na sebi in v sebi,
tako mi povej.

Vita Mir Tasič, 6. b

Mika je
tudi zanimiva

Mika mermika, tenis in pika,
po koga pa igralec sem in kje se potika.
Tenis je močan, jaz pa posrčen,
pika me, mika, smark, naspotnika v kot odpiha.
Koga velika na mjej melena pika.

Leto 5. let

Mrzli rafting

Nekega dne, ko sva s sestro Ivo zdolgočaseno ležali na kavču, je k nama pristopil očka in naju vprašal, ali slučajno veva, kaj je rafting. Sočasno sva mu odgovorili, da ne, in ga tudi vprašali, zakaj naju je to vprašal. Povedal nama je, da bomo čez 13 dni odšli v Bosno na raftanje. Malo je pomislil in nato dodal, da to v bistvu ni njegova ali mamina ideja, ampak ideja staršev moje sošolke in dobre prijateljice Ivone. Obe sva bili navdušeni nad zamislijo, da bi se jim pridružili na dogodivščinah v Bosni. Iva ni bila toliko navdušena kot jaz, saj je Ivona mojih let, njena sestra pa le eno leto mlajša. Ampak njen nasmeh se je raztegnil še do ušes, ko ji je očka povedal, da gredo zraven še njena sestrična, ki je stara ravno toliko kot ona, in njen bratranec, ki pa je samo dve leti starejši. Navdušeni nad to odlično izbiro potovanja in družbe sva očeta čisto pozabili vprašati, kaj sploh je rafting.

Pri kosilu sva s sestro poizvedovali še ostale podatke o potovanju. Izvedeli sva, da se mesto, kamor gremo, imenuje Bihač in reka, v kateri bomo plavali in raftali, Una. Bili so še drugi podatki, a niso bili ravno pomembni. Dnevi so se vlekli in vlekli, ampak čakanju na dan odhoda kar ni bilo konca. Sproti smo oblikovali načrt glede prenočitve, hrane, ogledov in prevozov. Po več dneh mrzličnega klicanja staršev med seboj, raznih odpovedi in sprememb smo izdelali naš načrt. In sicer – 14. avgusta se bom z družino odpravila v Bihač, udomačili se bomo v svoji hiši, dan kasneje pa pridejo še vsi ostali. Prvi dan si bomo skupaj ogledovali mesto in okolico ter naslednji dan odšli na raftanje. Žal se bom že tretji dan s svojo družino poslovila od Bihača in Bosne ter odšla domov, drugi pa bodo ostali še en dan. Podrobnosti nama starša še nista zaupala, češ da bova že videli.

Šele dan pred odhodom sva se s sestro spomnili, da bi glede na to, da naslednji dan gremo, lahko spakirali. V čast tej misli sva cel dan po hiši tekli kot kuri brez glav ter zbirali razne pripomočke, oblačila, stvari ... In končno je prišel težko pričakovani dan odhoda. Zjutraj smo se zbudili, uredili in odpravili na pot. Vozili smo se dobre štiri ure in pol in okoli petih popoldne prispeli v Bihač, kjer nas je že čakal lastnik hiše, ki je imel v lasti celo restavracijo. Predal nam je ključke in stvari iz avta smo predstavili v nov nekajdnevni dom. Odšli smo na večerjo v eno boljših restavracij v mestu in si nato odpočili v naši hiši. Dobro smo se naspali, saj smo spali vse tja do desetih zjutraj, ko sta nas zbudila ptičje petje in govorjenje drugih gostov. Na zajtrk smo odšli v bližnjo pekarno in nekaj malega smo odnesli tudi drugim, ki so ravnokar prispeli. Opoldne smo si ogledali zaščitene dele reke Une, ki se je vila čez celotno mesto. Voda tam je imela samo pičlih 15 stopinj Celzija, kjer smo se seveda tudi kopali. Čudo prečudo, nihče od odraslih se nam pri plavanju ni pridružil. A niso vedeli, kaj zamujajo, cel predel reke smo imeli zase. Igrali smo se lahko tudi na veliki gugalnici, ki je stala sredi reke na majhnem peščenem otočku. V vodo smo skočili kar z drevesa, ki se je nagibalo več metrov čez vodno gladino, saj si nato ne moreš več premisliti in oditi nazaj ven. Z ladjico smo si še na hitro ogledali preostanek reke in se nato z avtom dolgo peljali do največjih slapov daleč naokoli. Tam smo očarano občudovali izkušene raftarje, ki so se spuščali po 25 metrov

visokih slapovih in se nato navdušeno trepljali, ko so premagali največji (in najglasnejši) slap.

Naslednji dan smo končno tudi mi izkusili doživetje raftanja. Zjutraj smo se odpravili pred gostilno v centru, ki je bila blizu zelo širokega dela reke. Najprej smo mislili, da je jezero, nato pa smo videli znak za reko. Tam sta nas pobrala dva kombija, ki sta na strehi imela vsak po en raft (eden je bil bel, drugi moder). Kombija sta nas odložila na začetni točki raftanja, kjer smo vsi dobili rešilne jopiče in čelade, saj bi nas divje brzice z veseljem vrgle dol z rafta na koničaste vrhove skal, ki bi nas nabodle kot ražnjiče. Ko smo bili vsi pripravljeni, smo rafte potisnili v vodo in odveslali naprej po reki mimo bujnih zelenih dreves in lesketajočih se rib. Moji najljubši trenutki so bili, ko smo padali čez slapove, nepozabni pa bodo še postanki, ko smo se lahko kopali v prekrasnih tolmunih in v kristalno čisti deroči vodi.

A če sem iskrena, se mi je zdel najboljši trenutek, ko sem z visoke tarzanke skočila v vodo in si pod vodo ogledala čudovite pisane kamenčke z različnimi vzorci. Na koncu te razburljive dogodivščine smo se vsi smejali kot nori. Da bi bil dan še boljši, smo na večerjo odšli v center mesta in si tam privoščili palačinke kot iz sanj. Izbirali smo lahko med najrazličnejšimi nadevi, prelivi in dodatki. Ko smo bili vsi siti, smo odšli na most in od tam opazovali mestne luči, ki so bile prečudovite.

Zjutraj naslednjega dne smo morali žal oditi, zato sem se s svojo družino poslovila od ostalih in odpeljali smo se domov. Po štirih urah (če upoštevamo samo čas, ko sem bila budna) dolgočasne vožnje smo prispeli v Velenje. Po prihodu domov sem si kovček razpakirala in si ga nato spet spakirala, saj smo še isti dan odšli naprej. Ampak to je že zgodba za kdaj drugič.

Zala Zajc, 7. c

Kaj je kovač naredil z zlatom

Preiskoval sem gozd, da bi staknil primerno glogovo palico za ročaj bratovega novega kladiva, a našel sem velikansko drevo, ki ga še nikoli nisem videl. Imelo je veliko, lepo oblikovano duplino, okoli debla so se ovijale debele bršljanove vitice, ki so imele majhne sinje modre cvetove. A najlepša je bila krošnja. Iz ravnega gladkega debla, ovitega z bršljanom in zelmi, so se razcepile številne manjše veje, ki so se nato v loku upogibale proti tlom. Takšnega drevesa nisem videl ne prej ne pozneje. Opogumil sem se in vstopil v duplino, a ko sem s celim telesom prestopil prag, se je vse okoli mene spremenilo. Ko sem v duplo pogledal od zunaj, sem videl samo prazen lesen prostor z nekaj listja po tleh. A zdaj, ko sem bil notri, je bilo drugače, kot je izgledalo od zunaj. Stene so postale kamnite, v kotu pa je bila kamnita miza s stolom, na katerem je sedel neki stari gospod. Najprej sem se prestrašil, nato pa sem ugotovil, da spi, in se malo pomiril. A mojo pozornost je pritegnila obilna mošnja iz mehkega usnja, s škrlatno vrvico na koncu. Previdno sem stopil bliže spečemu moškemu in stegnil roko proti mošnji in jo počasi razvezal. Skoraj bi kriknil od veselja, saj je bila polna lesketajočih se zlatnikov. V zadnjem trenutku sem se zadržal, saj bi

s tem verjetno zbudil gospoda, čigar last je bila ta mošnja cekinov, ki bi meni in moji družini še kako prav prišla. Usedel sem se na tla na drugi strani votline in dolgo razmišljal, kaj naj storim. Naj vzamem mošnjo in pustim tega ubogega gospoda spati? Ali pa naj zbudim moškega in upam, da mi bo odstopil del bogastva v mošnji? Iskreno povedano, me je bolj mikala prva možnost, saj je bila poštena, a hkrati sem razmišljal o tem, kako bi mi bilo, če bi jaz spal in bi mi nekdo ukradel vse te zlatnike.

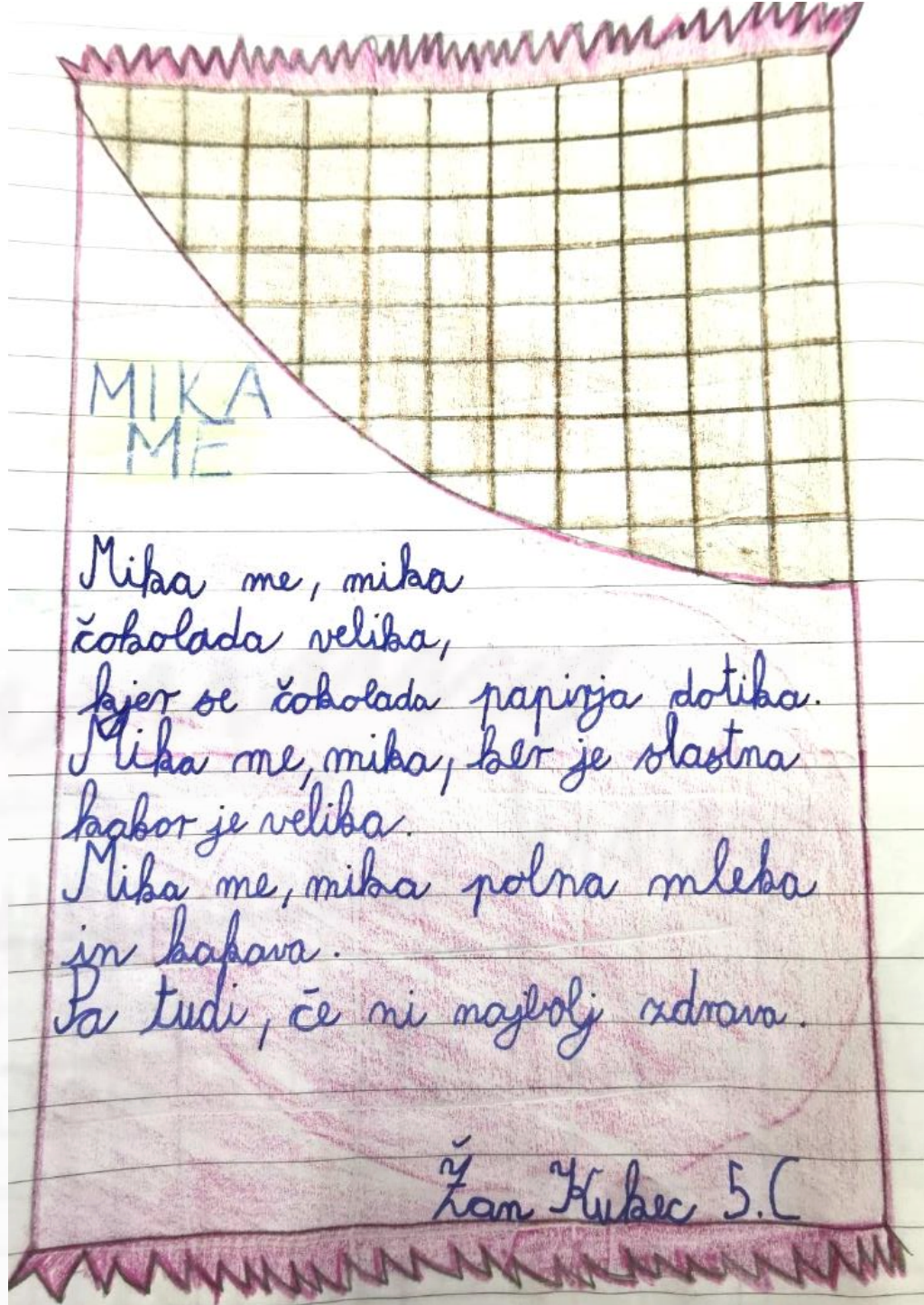
Čez nekaj trenutkov, ko sem v tišini sedel v votlini, sem skočil na noge in oddirjal v dolino. Odločil sem se namreč za drugo možnost kljub vsem pomislekom. Ko sem pritekel v dolino, je hči ravno prala perilo v potoku ob hiši, žena pa je nabirala češnje v domačem sadovnjaku. Ko sem kriče pritekel na dvorišče, sta se najprej ustrašili, nato pa sta prišli do mene in me začeli spraševati, kaj mi je in kaj je v mošnji. Najprej sem hip ali dva lovil sapo, nato pa se mi je čez obraz razlezel velik nasmeh. Mimo njiju sem se pognal v hišo, na mizo odložil mošnjo in za njima zaprl vrata, ko sta vstopili. Še vedno nasmejan do ušes sem odvezal mošnjo, vsebino pa sesul na mizo. Za trenutek sta izgubili dar govora, a kmalu sta vzdihovali in se čudili bogastvu na mizi. Žena me je veselo pogledala in me previdno vprašala, kje sem vse to dobil. In tako sem jima razložil, kako sem šel v gozd z namenom, da najdem primerno palico za bratovo kladivo, vrnil pa sem se z zlatom. Ženi ni bilo všeč, da gospoda nisem zbudil, a je bilo jasno, da ji je vsota zlatnikov na mizi zelo po godu.

Pozno v noč smo kovali načrt, kaj bi naredili z zlatom, in ko se je že začelo daniti, smo malo odspali, nato pa sem odšel v mesto. Najprej sem kupil vse potrebno za izgradnjo nove hiše oziroma s toliko denarja dvorca, nato sem najel gradbenike in vse ostale potrebne ljudi za projekt. Vrnil sem se domov in že čez nekaj tednov gradnje smo se vselili v novi dom. Imeli smo prekrasne preproge, zavese, pohištvo, najmehkejše odeje in blazine ter do roba polno shrambo dobrot. Naslednje jutro sem zopet odšel v mesto in nabavil nekaj živine za nove hleve, ograde in pašnike. Kupil sem tri krave, sedem pujskov, dva konja, dvanajst ovac in koz. Pa še za svojo preljubo hčer sem kupil račke, da se bo lahko z njimi igrala v potočku. Za sina, ki se bo vrnil iz poletne šole, pa lepega psa.

Naslednjega dne sem jim vse živali pokazal in tudi hčeri in sinu poklonil ljubljenske. Ko sva z ženo opazovala otroka, kako se igrata na dvorišču, sem pomislil, da nam bo enkrat zmanjkalo tudi zlatnikov iz mošnje. Zato sva si naslednji dan z ženo poiskala dobri službi.

Še leta in leta zatem sem prihajal nazaj v jamo kralja Matjaža in se zahvaljeval za tisti čudež, ki se mi je zgodil.

Zala Zajc, 7. c

Bratec grdega račka pripoveduje

Čakali smo ga celo večnost. Mama je rekla, da gremo po tem, ko se bo zvalil, plavat. Bili smo zelo nestrpni. No, in potem je prišel. Toda bil je sila velik in grd in mislili smo, da je puran. Potem smo vsi šli plavat in videli smo, da zna zelo lepo plavati, še naša mama se je čudila. In ko smo se naplavali smo šli do račjega dvora. Mama nam je rekla, da se je držimo in se pazimo mačk. Ko smo prišli do račjega dvora, je bilo zelo glasno in viseli smo tudi špansko raco in kako sta se dve družini tepli za jeguljino glavo, ki jo je potem končno odnesla mačka. Kar naenkrat pa je pritekla raca in našega bratca kavsnila v tilnik. Naš bratec je potem zbežal in mama se je razjezila na raco.

Žan Uranjek, 4. c

Živa Orešnik, 9. c

Prispevke zbrala in uredila: Vesna Penec, prof.

Ilustracija na naslovnici: Enej Simić, 9. a